

**NATIONALE
VOORLEESLUNCH**
WINNAARS VAN DE SCHRIJFWEDSTRIJD

1e plaats!

PAKKETDIENST

Heleen van den Hoven

Mijn straat is geen drukke straat. Er wonen wel veel drukke mensen. Steevast begint mijn dag met de herrie van een startende motorfiets. Bij mijn tweede kop koffie zie ik de laatste bewoners al weggrijden. Pas aan het eind van de dag zijn alle parkeerplaatsen weer vol.

's Middags is er even beweging in de straat, wanneer de kinderen uit school komen. Niet veel later vertrekken kinderen en oppassen weer naar voetbal (mijn linkerburen), zwemles (op de hoek en drie huizen links van mij), muziekschool, turnen en jazzballet.

De straat is dus het grootste deel van de dag leeg, op een bejaarde man en mij na. Soms steek ik mijn hoofd buiten het raam om te zien hoe de herfst de bomen kleurt, of om de eerste bloesem te ruiken. Op straat kom ik alleen in uiterste noodzaak. Je weet nooit wat je te wachten staat. Sleutels vergeten, zakkenrollers, wegpiraten, bolbliksems, omwaaiende bomen. Elke keer wanneer ik de stoep op wil stappen, schieten noodscenario's door mijn hoofd. Dan racet mijn hart zo snel, dat ik bang ben flauw te vallen, met mijn hoofd tegen de stoeprand.

Dus blijf ik binnen.

Of dat niet eenzaam is?

Dat was het lange tijd wel. Ik heb stille jaren gekend, waarbij ik alleen contact had met de man van de supermarkt, die mijn boodschappen bracht, en met de bezorgers van de pakketdiensten. Maar dat is veranderd sinds de rest van de straat het onlineshoppen ontdekte. Met mijn hulp, kan ik wel zeggen. Het begon toen een CoolBlue-auto langzaam door de straat reed en voor nummer zeven stopte. Ze hadden kennelijk opdracht om het pakket in geval van afwezigheid bij de burens af te leveren. Maar op negen en vijf was ook niemand thuis. De aardige bezorger, die twee weken eerder nog een stofzuiger bij me afgeleverd had, keek om zich heen. Ik wuifde door het raam. Meteen stak hij over.

‘Geef maar hier,’ zei ik. ‘Doe je wel een briefje in de brievenbus?’

Drie zakken kattengrit voor T. Jongerius. De bezorger zette ze gelukkig zelf in de gang. Mevrouw Jongerius kwam direct na haar werk. Ravenzwart haar en groene ogen. Ze verontschuldigde zich voor het ongemak.

‘Geen probleem,’ zei ik. ‘Ik ben toch thuis.’

Ze droeg de zakken alsof er veren in zaten. Haar zwarte kat wachtte haar op in een voortuintje vol kruiden.

Toen de volgende dag PostNL de straat in reed, stond ik al bij de deur voordat de wagen gestopt was. Twee kilo koffiebonen van de Koffiepiraat voor mijn linkerburens en kleding voor het huis daarnaast.

Later die week kwam er een twee meter lange koker voor mevrouw Jongerius met de groene ogen en de zwarte kat. Ik schudde het pakket. Iets klopte heen en weer tegen het karton. Het was niet erg zwaar.

Prompt om zes uur wachtte ik haar op met een glas kruidenthees in mijn hand.

‘Verbena, melisse en munt,’ zei ik, terwijl ik een slokje nam.

‘Daar word ik lekker ontspannen van.’

Ze keek op van de koker. ‘Dat klopt. Zelf voeg ik altijd nog wat passiebloem toe.’

Ik vroeg haar niet wat ze besteld had, maar zodra ze haar hooggehakte hielen gelicht had, pakte ik mijn vogelkijker. Door de spiegelende ruit probeerde ik te zien wat ze uitpakte.

Een telescopische raamwisser. De kat sloop teleurgesteld tussen de kruizemunt en de goudbloemen rond.

Snel legde ik mijn kijker neer toen Bakker van nummer veertien langskwam voor zijn printerinkt, op de voet gevolgd door meneer Mahmoud voor het pakje uit Marokko.

‘Van de familie?’ vroeg ik.

‘Mijn moeder,’ zei hij. Hij opende de doos ter plekke. ‘Kijk, arganolie. Er is maar één plek ter wereld waar arganbomen groeien. Mijn dorp.’

Er zaten een paar halveliterflessen olie in de doos. Ik kende het dure spul alleen van internetapotheken. Ik had me nooit gerealiseerd dat die flesjes gevuld waren met de oogst van bomen uit een Marokkaans dorp.

‘Hebt u een leeg flesje?’ vroeg meneer Mahmoud. ‘Dan krijgt u een beetje als dank.’

Niet veel later hield ik een flesje in mijn handen, dat in de winkel zeker vijftwintig euro zou kosten.

‘Goed voor huid, haar en nagels,’ zei Aziz.

‘Verwacht je nog meer pakjes?’ vroeg ik. We tutoyeerden elkaar inmiddels, hij had mijn zoon kunnen zijn. ‘Laat ze gerust hier bezorgen. Ik ben er altijd.’

De economie bloeide en busjes reden af en aan met grote dozen van Klingel, plastic zakken van Zalando en blauw-witte dozen van CoolBlue en Bol.com. Na een tijd stopten de chauffeurs niet eens meer voor de juiste deuren, maar kwamen ze meteen bij mij.

De eerste maanden heb ik me als een voorbeeldige postbode gedragen. Maar zeg nou zelf, wat is daar voor aardigheid aan?

Ik begon met het geven van advies. ‘Waarom bestel je dat in

China?’ vroeg ik Klaas. ‘Meneer Bakker van nummer zestien heeft net zoiets bij Amazon gekocht. Sneller en je kunt het gemakkelijk terugsturen.’

‘Tineke heeft een tuin vol munt, voor de thee,’ zei ik tegen Aziz. ‘Misschien wil ze wel wat ruilen tegen arganolie.’

Ik vroeg Janneke Timmermans waarom ze haar kleding steevast in een te kleine maat kocht, zodat ze met die onhandelbare dozen helemaal naar het winkelcentrum moest rijden om ze terug te sturen.

‘Ik hoop altijd dat het een keer past,’ zei ze kleintjes.

Vorig jaar heeft een handige buurman (die altijd modeltreinen op Marktplaats koopt) planken in mijn garage gemaakt. Sindsdien kan ik de binnengekomen pakjes op huisnummer sorteren. Soms komen de burens elkaar bij mij tegen. Dat is heel gezellig. Daarom heb ik onlangs een nieuw koffieapparaat aangeschaft. Jacques kwam het brengen, in zijn blauw-oranje jasje van PostNL. Hij genoot zelf van het eerste kopje.

Soms wachten de burens tot het stil is.

‘Ik ben de discretie zelve,’ zei ik tegen Marian van een paar huizen verderop, toen ze haar bestelling van Victoria’s Secret af kwam halen.

Marian bestelt vaak dikke boeken met romantische geschiedenissen, en kanten lingerie omdat ze droomt van een prins op het witte paard. Helaas is de juiste prins nog niet verschenen. Dat ontdekte ik toen er een doos bonbons werd bezorgd.

‘Stuur ze maar retour afzender. Nee, wacht. Eet ze zelf maar op,’ zei ze. ‘Dat zal hem leren.’

‘Hij heeft losse handjes,’ zei ze toen er rode rozen kwamen met een excuusbrief.

De rozen stonden mooi op mijn keukentafel. De volgende attenties van de loshandige ex heb ik niet geaccepteerd.

Mijn rechterbuurman is een bonk van een kerel met tattoos en een Harley Davidson, de motor die me ’s ochtends altijd wekt. Hij

heet gewoon Jan, en hij komt altijd heimelijk, als het donker is, om zijn afzenderloze pakjes op te halen. Discrete verpakking, de vloek voor nieuwsgierige geesten.

Ik vermoedde dat er porno inzat. Maar ik twijfelde. Wat als er in de witte envelop geen dvd zat, maar iets crimineels? Cocaïne, drugs, wapens? Je weet het nooit met die motortypes. Dus heb ik op een dag een envelop geopend. Dat is nog knap lastig. Jan mopperde later op de postbezorging, die zo slordig met enveloppen omging, maar hij nam het pakje gewoon mee.

Natuurlijk moest er een keer iets fout gaan.

Per ongeluk, echt heel per ongeluk, heb ik de discrete envelop voor Jan aan Marian meegegeven. Ze dronk nog een glas wijn met me, heel gezellig. Jan kwam pas toen het donker was. Ik gaf hem de witte envelop mee, en wachtte af.

Binnen het kwartier was hij terug, met een grijns van oor tot oor.

‘Ik denk dat er iets fout is gegaan,’ zei hij, terwijl hij een wit satijnen niemendalletje uit de envelop toverde.

‘O, hemel,’ zei ik. ‘Wat een ramp.’

‘Dat is niet erg,’ zei hij. ‘Geef me mijn pakje maar. Ik zwijg als het graf.’

Ik trok een ernstig gezicht. ‘Dat is helaas niet mogelijk. Ik ben bang dat ik de enveloppen verwisseld heb. Haal je de jouwe zelf even op? Nummer elf. Marian is zo’n aardige vrouw. En neem dan meteen dit pakje mee. Vast weer een boek. Romannetjes, daar houdt ze van. En van veldbloemen.’

Hij nam het boek mee. Ik zag hem aarzelend langs de oneven huisnummers lopen. Toch belde hij aan bij de groene deur. Hij moest wel, hij wist dat ik keek. Marian deed blij verrast open. Hij volgde haar naar binnen, op zoek naar zijn bestelling met dvd’s. Wie had gedacht dat Jan de motorman van Disney-films hield?

De volgende zaterdag stond Jan met een bos veldbloemen voor de groene deur. Twee weken later kwam er weer een discrete envelop. Dit keer kwamen ze hem samen halen, giechelend.

Sinds kort staat mijn buurhuis te koop. Er is een nieuw bed bezorgd aan de overkant. De bezorgers kwamen bij mij de sleutel halen.

Tot mijn grote verrassing deden alle burens me onlangs gezamenlijk een tuinbank cadeau. Die staat nu in mijn voortuin. Als het mooi weer is, wacht ik daarop op mijn klantjes. Verder hoef ik de straat niet in. De straat komt wel naar mij toe.